Pregaria.cat

Entrada

Pregar amb els ulls tancats i oberts

Per pregaria.cat el dg., 23/09/2007 - 09:00

Molts cops preguem amb **els ulls tancats**. És una forma d'endinsar-se vers al fons d'un mateix a la recerca del silenci, del record i de la Presència. Caldrà possiblement anar fent callar tantes veus que portem a dintre, per poder estar en disposició de la Veu, si vol parlar. El ritme de la respiració és un bon exercici per anar silenciant les veus i obrir-se a la Veu. Pregar amb els ulls tancats té cert risc: capficar-se, rumiar petits problemes... i també adormir-se.

Alguns cops, però, la pregària d'ulls tancats, com a do de Déu, pot esdevenir lluminosa en la foscor, amorosa en la fe i sorprenent per inesperada i fugaç.

Molts cops preguem amb els ulls oberts. Contemplem la natura, contemplem persones, situacions, mirades, penes i felicitats.

La mirada cap enfora ens comunica, ens retroba, ens dona a entendre, ens parla. I arriba a la Presència del que hi és arreu. Caldrà possiblement oblidar-nos de nosaltres, desplaçar-nos vers l'altre, vers els altres i lo altre. Fer-nos realment presents generalment callant, vivint, sentint, plorant o gaudint. Pregar amb els ulls oberts té cert risc: despistar-se, quedar-se a la superfície... oblidar-se de que estem pregant.

Alguns cops, però, la pregària **d'ulls oberts**, com a do de Déu. pot esdevenir transformadora, vocacional, prefaci d'acció i inici d'un procés irreversible.

Ulls tancats, ulls oberts. Dues actituds absolutament necessàries per a la nostra pregària. Els tanquem per obrir-los després. Al poc temps necessitem tancar-los de nou.

Tot és VIDA.